

vané, jenž se nemohl plnou mocí vykázati, by ji do 14 dnů předložil. Pohrůžky, že bude jinak vydán rozsudek pro zmeškání, potřebí nebylo (§ 38 c. ř. s.). Použil-li pohrůžky té soud v případě čis. 11.790 sb. n. s., učinil tak nadbytečně, a nelze z toho, že pohrůžka v souzeném případě nebyla učiněna, nic vyvozovati ve prospěch žalovaného. Že soudce předložení plné moci do 14 dnů po roku dne 3. února 1933 zástupci žalovaného skutečně nařídil, vyplývá nejen z poznámky »plná moc do 14 dnů«, jež byla přičiněna v protokolu u jména zástupce žalovaného, a dále z konstatování v protokolu ze dne 10. března 1933, jakož i ze zprávy prvního soudu ze dne 23. května 1933, nýbrž i z návrhu žalující strany, by vynesena byl rozsudek pro zmeškání, jestliže strana žalovaná nepředloží plnou moc do »stanovených« 14 dnů. Z tohoto slova »stanovených« zjevno, že musil předcházeti soudcům rozkaz, by plná moc byla do 14 dnů předložena. Neuposlechl-li zástupce žalovaného tohoto rozkazu ve stanovených 14 dnech, vydal první soud právem rozsudek pro zmeškání proti žalovanému a nepochybil tudíž odvolací soud, nevyhověv odvolání.

Čís. 12868.

Vyplnil-li i n d o s a t á ř směnku dnem vystavení a dnem splatnosti způsobem přičícím se úmluvě mezi přijatelem a výstavcem směnky, nemůže se dovolávati důvěry v obsah směnky podle § 6 odst. 2 směn. zák. Lhostejno, zda indosatář znal úmluvu mezi přijatelem a výstavcem směnky v době splatnosti směnky.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, Rv II 712/33.)

Směnečný platební příkaz byl procesním soudem první stolice k námitkám žalovaného ponechán v platnosti. Důvody: Lze se jen zabývati námitkou žalovaného, že měl býti svým podpisem vázán toliko do 31. července 1929, pokud se týče na tři měsíce a že tudíž směnka byla proti úmluvě vyplněna. V tomto směru byl dodatečně slyšen žalovaný jako strana. Udal, že mu v roce 1929 K. přinesl směnku in bianco na 30.000 Kč se žádostí, by žalovaný směnku jako girant podepsal, že potřebuje nutně peníze a že v krátké době dluh zaplatí. Žalovaný K-ovi výslovně řekl, že směnku podepíše jen, když má platnost do tří měsíců, a skutečně podepsal směnku, která byla kolkována 30 Kč, což znamená, že platí jen na tři měsíce. K. mu neřekl, odkud si peníze zaopatří, a, ježto žalovaný po uplynutí tří měsíců nebyl žádán o prolongaci směnky, měl za to, že směnečný dluh jest již vyrovnán a jeho závazek zrušen. Pokud podepsal K. směnky, měly vždy platiti jen na tři měsíce. Soud nemá za prokázáno, že žalobce, pokud se týče jeho zástupce Dr. B. měl o tom vědomí, že žalovaný podepsal směnku jen na dobu tří měsíců. Že se taková úmluva mezi žalovaným a jeho švakrem K-em stala, bylo sice výpovědí žalovaného jako strany zjištěno, avšak nebylo zjištěno výpovědí Josefa K-a, že týž o tom řekl Dr. B-ovi, že se žalovaný zaručil jen na tři měsíce. Tomu neodporuje

dopis Dr. B-a ze dne 21. května 1929, obzvláště proto, poněvadž Dr. B. věděl, že jde o úvěr na delší dobu, neboť měla být pohledávka knihovně vtělena, a nebyl by přijal směnku s omezením ohledně ručení žalovaného. Ostatně pozbyl dopis ze dne 21. května 1929 platnosti proto, že K. podmínky, které mu byly v tomto dopisu kladeny, jak K. připouští, nedodržel. Okolnost, že směnka byla kolkována jen 30 Kč, není směrodatná proto, co bylo mezi Dr. B-em a K-em ujednáno, a má soud za to, že Dr. B. nevěděl, že žalovaný podepsal in bianco směnku s kolkem platícím pro tříměsíční dobu podle úmluvy s K-em, poněvadž K. nepotvrdil, že úmluvu Dr. B-ovi oznámil. Nebyla proto námitka žalovaného, že směnka byla protismělně vyplněna, odůvodněna a byl směnečný platební příkaz zachován v platnosti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d směnečný platební příkaz zrušil.

D ů v o d y:

Předpis § 6 odst. (2) směn. zák. poskytuje zásadně ochranu bezelstnosti indosatáři směnky, jenž nabytí směnky důvěřuje jejímu v y p l n ě n ě m u obsahu, byť i byl vyplněn bezprávně nebo proti úmluvě. Obsahuje-li směnečný blanket jen podpisy a scházejí-li mu ostatní podstatné náležitosti směnky (§ 3 sm. zák.), není ještě určen směnečný závazek, jenž vzniká teprve vyplněním směnky, a nelze takovému směnečnému blanketu, nevymezujícím směnečný závazek, přiznati ochranu důvěry, jež se týká právě tohoto závazku, závazku určeného obsahem směnky (rozh. 11.973 sb. n. s.). Na žalobce byla, jak nesporno, provedena směnka nevyplněná, opatřená jen podpisy žalovaného a Josefa K-a. Žalobcem bylo doznáno, že byla směnka jím vyplněna i dnem vystavení 15. červencem 1932, i dnem splatnosti 1. říjnem 1932. Nesporno dále, že žalobce na směnce označil žalovaného jako směnečníka a Josefa K-a jako vydavatele směnky a remitenta, z čehož zjevno, že nevyplněnou biankosměnku vyplnil sám žalobce jako indosatář. Nižší soudy dále zjistily, že bylo umluveno mezi žalovaným a K-em, že směnka žalovaným podepsaná má platiti jen se lhůtou tříměsíční, to jest, že jeho závazek směnečný má trvati jen tři měsíce, a první soud zjistil, že směnka byla odevzdána žalobci 28. listopadu 1929. Vyplnil-li žalobce jako indosatář směnku dnem 15. července 1932 jako datem vystavení a dnem 1. října 1932 jako dnem splatnosti, vyplnil podstatné náležitosti směnky (§ 3 sm. zák.) způsobem přičícím se úmluvě mezi akceptantem a výstavcem směnky a nemůže se (žalobce) dovolávati důvěry v obsah směnky podle § 6 odst. (2) směn. zák. a musí si dáti líbiti námitku žalovaného, že vyplnění to se stalo proti dohodě. Na tom, zda indosatář úmluvu o tříměsíční platnosti směnky znal, čili nic, nic nezáleží. Odvolací soud nesprávně posoudil případ po stránce právní (§ 503 č. 4 c. ř. s.) přiznav žalobci obranu dobré víry a nepřipustiv proti němu námitku protismělního vyplnění směnky. Nižší soudy zjistily, že podle úmluvy mezi akceptantem a vystavitelem směnky z r. 1929 měla být směnka vystavena se splatností tříměsíční; byla-li

tedy směnka, jak první soud zjistil, odevzdána žalobci 28. listopadu 1929, měla býti splatnost určena nejpozději na den 28. února 1930. Zatím však vykazuje směnka jako den vystavení 15. červenec 1932 a jako den splatnosti 1. říjen 1932, tedy dny odporující úmluvě akceptanta s vystavitelem a může proto toto protismělné doplnění bianko-směnky býti namítnuto žalobci, poněvadž se ho sám zúčastnil. Důsledkem toho nemá toto doplnění směny, poněvadž se stalo proti úmluvě, právního účinku a jest pokládati zažalovanou směnu v poměru k žalovanému za směnu postrádající data vystavení a data splatnosti směny, tudíž za směnu neplatnou, z níž nevzešel pro žalovaného podpisatele závazek.

Čís. 12869.

Rozhodnutí o převzetí chodníku do udržování obce patří do její působnosti samosprávné podle § 101 mor. stav. řádu a soudy jsou tímto jejím rozhodnutím vázány, nejsouce vůbec oprávněny přezkoumávati, zda její rozhodnutí jest s hlediska práva hmotného správné, čili nic.

Obec tím, že se stala vlastnící chodníku jako veřejného statku, nepřevzala chodník do svého udržování.

Ustanovení § 101 mor. stav. řádu jest nejen základem zvláštního poměru vlastníka domu k obci, nýbrž i předpisem zákonným, ukládajícím vlastníku domu péči o bezpečnost chodců na chodníku až do jeho převzetí obcí. Neudržování chodníku jest protiprávním opomenutím tohoto předpisu stavebního řádu podle § 1294 obč. zák. a zaviněním podle § 1295 obč. zák.

(Rozh. ze dne 2. října 1933, R II 380/33.)

Žalobkyně klopýtla dne 12. října 1931 přes díru na chodníku před domem žalované v M. na Moravě a pádem se těžce poranila. Žalobu o náhradu škody proti občanské záložně procesní soud prvního stádia zamítl. Důvody: Žalovaná záložna byla před úrazem toho názoru, že chodník, o který jde, patří obci, to tím spíše, ana obec nechala tento chodník asi třicet roků opravovati na vlastní útraty. Když žalovaná záložna žádala zase v dubnu 1931 o opravu chodníku, který byl ve špatném stavu, takže by chodci mohli přijíti k úrazu, odpověděla obec, že nemůže vyhověti žádosti žalované, poněvadž chodník není převzat do udržování obce. Na to žádala záložna od obce, by chodník převzala, a obec odpověděla, že to může udělati teprve, až budou chodníky řádně opravené žalovanou. Žalovaná nechala pak chodník opravit a to po úrazu, o který jde, potom formálně převzala obec chodník. Stanovisko, které v této věci obec zaujala, bylo nesprávné. Na základě náčrtku katastrálního měřického úřadu v M. a na základě přípisu tohoto úřadu ze dne 19. prosince 1932 jest dokázáno, že chodník byl již v době úrazu, to jest 12. října 1931 veřejným statkem a že tedy bylo povinností obce tuto veřejnou cestu ve smyslu § 27 obecního řízení v dobrém stavu udržovati. Žalovaná nebyla povinna chodník opravo-